

Daniel Kitabı - Yüz Elli Üç Numara

Kuzey ve Güney Krallıklarının Manevi Simgeseliği: Kutsal Kitap'taki tapınaklar ve insan doğası aracılığıyla bir yolculuk

Jeff Pippenger
2024-03-23

Kuzey krallığı, insanlığın mabedinde aşağı tabiatı; kilisenin mabedinde bedeni; Mesih'in mabedinde beşerî teni temsil ediyordu. Mesih her mabedi inşa etti ve her temeli O attı; Millerci mabeddeki ilk taş ise Hezekiel'in iki değneğiyle temsil edilen "yedi vakit" doktriniydi. 1863'teki isyanda, Laodikeia Adventizmi peygamberî "köşe taşını" reddetti; bu durum, yeryüzündeki mabedin inşasında da gerçekleşmişti. Reddedilen taş, bütün inşa süresi boyunca bir tökezleme taşı olmuş olsa da, mabedin tamamlanışında seçilmek üzere takdir edilmişti. Ne var ki, Peygamberlik Sözü, reddedilen tökezleme taşının nihayetinde başköşe taşı olacağını bildirir.

Güney krallığının temsil ettiği "yedi vakit" in değneği, kuzey krallığına göre "baş"tır. "Baş"tır; çünkü Tanrı, tapınağını ve adını koyduğu kendi kenti olarak Kudüs'ü güney krallığında seçmişti. İki değnek 1798'den 1844'e kadar birleştirilene dek, "baş" aşağı, yani güney krallığıydı. 1844'te Yuhanna'ya, kuzey krallığını bir kenara bırakması söylendiğinde—çünkü o uluslara verilmişti—güney krallığı, tek bir ulus olarak tek başına duran bir sancak halinde bırakıldı; en azından plan buydu. Bu plan, 1863'teki isyan ve modern İsrail'in ilk "Kadeş'teki isyanı" tarafından engellendi.

11 Eylül 2001'de Rab, Laodikya'daki kendi kilisesini 1863'e, 1888'e, 1919'a ve 1957'ye, Kadeş'teki ikinci "isyan"a geri götürdü. Ancak o isyanda, reddedilen taşın köşenin baş taşı olacağına dair vaat şimdi gerçekleşmektedir. Bu vaat, Mesih'in tanrısal olan ile insani olanın birleşimini ebediyen aralarında gerçekleştirdiği, yüz kırk dört bin olarak temsil edilenlerde yerine gelmektedir.

Pavlus, alt doğayı ten, üst doğayı ise zihin olarak tanımladı. Bedeni (alt doğa) ölüm olarak tanımladı.

Çünkü yasanın ruhsal olduğunu biliyoruz; ama ben bedensel bir insanım, günaha satılmışım. Çünkü yaptığım şeyi anlamıyorum; yapmak istediğimi yapmıyorum, nefret ettiğimi yapıyorum. Eğer istemediğim şeyi yapıyorsam, yasanın iyi olduğunu kabul etmiş oluyorum. Öyleyse bunu yapan artık ben değilim, içimde yaşayan günahdır. Çünkü bende—yani bedenimde—iyi olan hiçbir şeyin yaşamadığını biliyorum; iyi olanı yapmak istemek bende var, ama onu nasıl yerine getireceğimi bulamıyorum. Yapmak istediğim iyiyi yapmıyorum; istemediğim kötülüğü yapıyorum. Eğer istemediğimi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değilim, içimde yaşayan günahdır. O hâlde şu yasaı görüyorum: İyiyi yapmak istediğimde, kötülük de benimle birlikte bulunuyor. İç insanımla Tanrı'nın yasasından zevk alıyorum; ama uzuvlarımda aklımın yasasına karşı savaşan başka bir yasa görüyorum ve uzuvlarımda bulunan günahın yasasına beni tutsak ediyor. Ne zavallı insanım! Bu ölümün bedeninden beni kim kurtaracak? Romalılar 7:14-24.

Pavlus, “bedeninde” “hiç iyi bir şey”in barınmadığını biliyordu. Bedeninde (bedeni) bulunan, hem kalıtsal hem de sonradan edinilmiş eğilimler onu yalnızca günaha sürüklemeye yarıyordu. Bu eğilimler günah yasasını temsil ediyordu; oysa Pavlus günahın yasasını değil, Tanrı’nın yasasını tutmayı istiyordu. Pavlus, Tanrı’nın yasasını “zihninin yasası” (daha yüksek doğası) olarak tanımlıyordu. Onun haykırışı şuydu: “Ölüm bedeninden beni kim kurtaracak?” Elbette Pavlus, kurtuluşu getirecek olanın Tanrılık olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda kurtuluş işinin kendi katılımını gerektirdiğini de biliyordu.

Bu nedenle, sevgililerim, her zaman itaat ettiğiniz gibi, yalnız yanımdayken değil, şimdi yokluğumda çok daha fazla, kendi kurtuluşunuzu korku ve titremeyeyle gerçekleştirin. Çünkü sizde hem istemeyi hem de yapmayı kendi iyi isteğine göre etkin kılan Tanrı’dır. Filipililer 2:12, 13.

Ölüm bedeninden kurtuluş, insanî kudretle bağlantı içinde olan ilahi kudret tarafından gerçekleştirildi; ve bu, İsa’nın insanlara sunduğu örnekti. Günah yasası bedenın aşağı tabiatında etkin olarak işliyor olsa bile, İsa, iradesini Baba’nın iradesine teslim ederek aşağı tabiatını Tanrı’nın yasasına boyun eğdirdi. Pavlus, iradesini ilahi iradeye teslim ederse kurtuluş bulabilirdi. Böyle yapmakla, kendi kurtuluşunu gerçekleştirilmekteydi; ve Bayan White’ın hayatımızdan günahı ortadan kaldırma işi hakkında konuşurken kastettiği de budur.

Tanrı’ya teslim etmeyi reddeden her ruh başka bir gücün denetimi altındadır. Kendinin sahibi değildir. Özgürlükten söz edebilir, ama en sefil kölelik içindedir. Zihni Şeytan’ın denetimi altında olduğundan, gerçeğin güzelliğini göremez. Kendi aklının buyruklarına uyduğunu sanıp kendini pohpohlarken, karanlıklar prensinin iradesine itaat eder. Mesih, ruhu günah köleliğinin zincirlerinden kurtarmak için geldi. ‘Öyleyse Oğul sizi özgür kılar, gerçekten özgür olacaksınız.’ ‘Mesih İsa’da yaşam veren Ruh’un yasası’ bizi ‘günahın ve ölümün yasasından özgür kılar.’ Romalılar 8:2.

Kurtuluş işinde zorlama yoktur. Dışsal hiçbir güç kullanılmaz. Tanrı’nın Ruhunun etkisi altında, insan kime hizmet edeceğini seçmekte özgür bırakılır. Ruh Mesih’e teslim olduğunda gerçekleşen değişimde, özgürlüğün en yüce biçimi yaşanır. Günahın defedilmesi bizzat ruhun eylemidir. Doğrudur, kendimizi Şeytan’ın hâkimiyetinden kurtaracak gücümüz yoktur; ancak günahtan kurtulmayı istediğimizde ve büyük ihtiyacımız içinde, kendimizden bağımsız ve bizi aşan bir güce yakardığımızda, ruhun güçlerine Kutsal Ruh’un ilahi enerjisi siner ve Tanrı’nın isteğini yerine getirirken iradenin buyruklarına itaat ederler.

İnsanın özgürlüğünün mümkün olmasının tek koşulu, Mesih’le bir olmaktır. ‘Gerçek sizi özgür kılacaktır;’ ve Mesih gerçeğin kendisidir. Günah ancak zihni zayıflatıp ruhun özgürlüğünü yok ederek üstün gelebilir. Tanrı’ya boyun eğmek, kişinin kendi özüne—insanın gerçek yüceliğine ve onuruna—dönmesidir. Boyun eğdirildiğimiz ilahi yasa, ‘özgürlük yasası’dır. Yakup 2:12. Çağların Arzusu, 466.

Paul haykırdı: "Ne zavallı bir insanım! Bu ölüm bedeninden beni kim kurtaracak?" Sister White şöyle belirtti: "Günahtan özgür kılınmayı istediğimizde ve büyük ihtiyacımızda kendimizin dışındaki ve üzerimizdeki bir güçten yardım dilediğimizde, Kutsal Ruh'un ilahi enerjisi ruhun yetilerine nüfuz eder ve Tanrı'nın isteğini yerine getirirken onlar iradenin buyruklarına itaat eder."

İrademizi kullanarak, insanlığımızı Mesih'in tanrısallığıyla birleştirme işine giriştiğimizde, kendi "ruh"umuzdan günahı çıkarma "eylemini" gerçekleştiririz.

Ama "anlamamız gereken, iradenin gerçek gücüdür." İrade, "insanın doğasında yönetici güç, karar verme ya da seçme gücüdür. Her şey iradenin doğru kullanılmasına bağlıdır. Seçme gücünü Tanrı insanlara vermiştir; onu kullanmak onlara aittir. Kalbini değiştiremezsin, kalbinin sevgi ve bağlılığını kendi başına Tanrı'ya sunamazsın; ama O'na hizmet etmeyi seçebilirsin. İradeni O'na verebilirsin; o zaman O, kendi iyi isteğine göre istemen ve yapman için sende etkin olacaktır. Böylece bütün benliğin Mesih'in Ruhü'nün denetimi altına girecek; duyguların O'na odaklanacak, düşüncelerin O'nunla uyum içinde olacaktır."

Paul bu gerçekleri biliyordu ve kendi iradesini kullanması yoluyla, alt tabiatının, daha yüce tabiatı tarafından boyun eğdirilmesi gerektiğini de biliyordu. İşte bu yüzden Paul her gün ölürdü.

Rabbimiz Mesih İsa'da sizdeki övüncüm üzerine and içerim: Her gün ölüyorum. 1. Korintliler 15:31.

Pavlus, aşağı doğasını boyunduruk altında tutmak için iradesini kullanarak onu her gün çarmıha gemesi gerektiğini biliyordu. Bu nedenle benliğini çarmıha gerdi.

Mesih'e ait olanlar benliği tutkuları ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir. Galatyalılar 5:24.

Pavlus, günahkâr benliğin Mesih'in İkinci Gelişine kadar insanlıkta varlığını sürdüreceğini biliyordu; o vakit imanlılar, bir göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir anda, yüceltilmiş yeni bir beden alacaklardı. İşte bu nedenle 1798, Millerci mabedin inşa edildiği kırk altı yılın temelini belirler; çünkü tek temel olan Mesih, kuruluştan beri kurban edilmiş Kuzu idi. Kuzey krallığı beden idi; beden, günah yoluyla insanlık üzerinde egemenlik kazanmış ve kendisini sahte kuzey krallığı mertebesine yükseltmişti. 1844'te Yuhanna'ya avluyu "dışarıda bırakması" söylendi; bu, Yunancada, Tanrı'nın adını koymayı seçtiği daha yüce doğa üzerinde üstünlük kazanmış olan aşağı doğayı reddetmek anlamına gelir; ve 1798'de, "tutkuları ve şehvetleriyle" birlikte benlik (aşağı doğa) çarmıha gerilecekti.

Temelde, Mesih'in bedeni çarmıha gerilişte öldü; çünkü yaşayanlar diyarından koparıldı. Sonra güney krallığı, Tanrı'yla antlaşma içinde, tek bir kralı olan tek bir ulus ve aralarında Tanrı'nın tapınağının bulunduğu bir ulus olacaktı. Satır üstüne satır, "yedi vakit" şimdi "başköşe taşı"dır; çünkü 11 Eylül 2001'den beri Tanrı kendi "kuzey ordusu"nu bir sancak olarak yükseltiyor. O ordu tek bir ulus olacaktır ve o ulus yalnızca O'nun suretini yansıtacaktır; ve bunu, Şeytan'ın canavarın sureti olan "boynuz"unu yükselttiği tam zamanda yapar. Hezekiel otuz yedinci bölümde, dört rüzgârın mesajı, o ordu olarak ayağa kalkanların üzerine geç yağmur mesajını üfler. Dört rüzgârın mesajı, Yedinci Borazan'ın mesajıdır; Tanrı'nın sırrının tamamlandığı yer orasıdır.

Mühürlemenin tamamlayıcı işi 7 Ekim 2023'te başladı. Yüz kırk dört binin mühürlenme süresi, Yedinci Borunun çalınması sırasında tamamlanır ve bu boru, mühürleme süreci boyunca üç kez çalar. Bu, her defasında İslam'ın Görkemli Ülke'ye karşı bir darbesini işaret eder. Modern ruhsal "Görkemli Ülke" 11 Eylül 2001'de vuruldu ve kadim, harfî Görkemli Ülke ise, öldürülmüş olan iki

tanığın yeniden hayata döndüğü yıl olan 7 Ekim 2023'te vuruldu. Üçüncü darbe, Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında çıkacak Pazar Yasası'nda gerçekleşecektir.

7 Ekim 2023 tarihinden itibaren, yeryüzü canavarının Cumhuriyetçi boynuzu ile gerçek Protestan boynuzu, yakında gelecek Pazar yasasında ya ejderha gibi ya da Kuzu gibi konuşan bir boynuzla nihai dönüşümlerini gerçekleştirmektedir. Dünya tarihinin kapanış olayları sırasında yaşanan büyük mücadeledeki içsel ve dışsal karşıt güçlerin iki tezahürü, Daniel kitabının on birinci bölümünün kırkıncı ayetinin temsil ettiği tarih içinde yer almaktadır. İki boynuzun iki nihai gelişimi, Yedinci Boru'nun çalınışı sırasında gerçekleşir. Yedinci Boru, üç 'vay' borusunun üçüncüsüdür.

Üç Vay, peygamberliğin üçlü bir tatbikini temsil eder ve bu suretle 7 Ekim 2023 yol işaretine güçlü bir tanıklık ortaya koyar. Gerek birinci Vay'da gerek ikinci Vay'da, İslam'ın harp faaliyetleri Roma'nın ordularına karşı yürütüldü—ki son günlerde bu, Amerika Birleşik Devletleri'dir; buna, 1989'da Deccal (Papa II. Jean Paul) ile sahte peygamber (Ronald Reagan) arasında yapılan gizli bir ittifakın neticesinde Sovyetler Birliği'nin mağlup edilmesi tanıklık etmektedir.

İlk “vay”da, Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünde beyan edildiği üzere, beş aylık bir süreye ilişkin bir peygamberlik sözü vardır; bu, yüz elli yıla tekabül eder. İkinci “vay”da ise, üç yüz doksan bir yıl ve on beş günden oluşan bir süreye ilişkin bir peygamberlik sözü vardır. Bu iki süreye ilişkin peygamberlik sözü, birinci ve ikinci “vay”ı temsil eden iki tarihsel dönem boyunca İslam'ın Roma'ya karşı yürüttüğü savaşı temsil eder. Bu iki peygamberlik, savaşın iki farklı sonucunu bildirir. İlk yüz elli yılda İslam Roma'yı “yaralayacaktı”; üç yüz doksan bir yıl ve on beş gün olarak bildirilen peygamberlikte ise İslam Roma'yı “öldürecekti”. Bu iki peygamberlik doğrudan birbirine bağlıydı. İslam'ın Roma'yı yaralayacağı yüz elli yılın bitişi, İslam'ın Roma'yı öldüreceği üç yüz doksan bir yıl ve on beş günün başlangıcını belirledi. Birinci ve ikinci “vay”, yüz elli yılın sona ermesi ve üç yüz doksan bir yıl ve on beş günün başlamasıyla birbirinden ayrılır.

Amerika Birleşik Devletleri, yakında çıkacak Pazar yasasıyla birlikte Kutsal Kitap kehanetindeki altıncı krallık olma vasfını yitirir ve işte o zaman kehaneten “öldürülür”. Vahiy kitabının on birinci bölümünde geçen “büyük depremin” saati, yakında gelecek Pazar yasasıdır; ve o saat geldiğinde, İslam'ın Yedinci Borazanı da gelir. O, son günlerde Roma'nın ordusu olan altıncı krallığın sonunu, yani ölümünü işaretlemek üzere gelir. Bu ölümden önce, İslam yüz elli yıl boyunca Roma'nın ordularını yıpratmıştır. Modern dünyada radikal İslam'ın faaliyetlerini küçümsemeye çalışan anaakım medyaya göre, 7 Ekim 2023'ten, bu makalenin kaleme alındığı 12 Şubat 2024 tarihine kadar, İslam dünya genelinde Amerikan çıkarlarına yönelik yüz altmış beş saldırı gerçekleştirmiştir.

Roma ordularına zarar veren ve birinci ve ikinci ‘vay’larda Roma ordularının öldürülmesine yol açan İslam'ın yüz elli yıllık dönemi, peygamberliğin üçlü uygulaması böyle işlediği için, üçüncü ‘vay’ın tarihinde tekrarlanır. Yedinci Borazan'ın çalınması, yüz kırk dört binin mühürlenmesi olup, iki değneğin birleştirilmesiyle temsil edilen Tanrısallıkla insanlığın birleşmesinin gerçekleştiği zamandır; bunun üç işaret taşı vardır. Birincisi ruhsal görkemli ülke, sonuncusu da ruhsal görkemli ülkedir. Ortadaki işaret taşı ise harfî görkemli ülkedir.

2023'te, üçüncü "vay"ın uyarı Borusundan gelen ikinci üfürüm, İslâm'ın savaşının, yeryüzü canavarını "yaralayacağı" bir döneme girişiyle birlikte tırmanışa geçtiğini tespit etti. Aynı yıl, iki tanık olan Cumhuriyetçi boynuz ile hakiki Protestan boynuzu yeniden dirildi ve karşılıklı olarak nihai sembolik boynuzlarına doğru dönüşümlerine başladılar. Cumhuriyetçi boynuz için bu, bütün mürted Protestan güçlerin bütün mürted Cumhuriyetçi güçlerle birleşmesi, böylece canavarın sureti olan tek bir boynuz meydana getirmesiydi. Hakiki Protestan boynuzunda ise, boynuzun karakter bakımından Laodikya'dan Filadelfya'ya geçişi esnasında, İlahiyet ile beşeriyetin birleşmesiydi; canavarın suretinin zıddını yansıtmak üzere. 2023, 2001'den yirmi iki yıl sonrasına tekabül etti; böylece İlahiyet ile beşeriyetin birleşmesinin sembolik bağını temsil etti.

Bu tarihlerin tümü Daniel kitabının on birinci bölümünün kırkinci ayetinde gerçekleşir; bu ayet, 1989'da mührü açılan ve bilginin artışı meydana getiren ayettir; bu da Hiddekel Nehri ile temsil edilir. O ayetin peygamberî tarihinde, En Kutsal Yer'deki son çalışma da tamamlanır; bu ise 1798'de mührü açılan ve Ulai Nehri ile temsil edilen ışıktır. Kırkinci ayetin başlangıcı 1798'deki sonun zamanını, ayetin sonu ise 1989'daki sonun zamanını işaret eder; ve her iki nehir de kırkinci ayetin tarihinde birleşir, tıpkı Dicle ve Fırat'ın (Ulai ve Hiddekel'in) Basra Körfezi'ne ulaşmadan hemen önce yaptığı gibi.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Rab Tanrı'nın Ruhu üzerimdedir; çünkü Rab beni alçakgönüllülere müjdeyi duyurmak için meshetti; yüreği kırık olanları sarmak, tutsaklara özgürlüğü ve bağlı olanlara zindanın açılmasını ilan etmek üzere beni gönderdi; Rab'bin kabul ettiği yılı ve Tanrımızın oç alma gününü ilan etmek, yas tutanların hepsini teselli etmek için; Siyon'da yas tutanlara kül yerine güzellik, yas yerine sevinç yağı, kederli ruh yerine övgü giysisi vermek; öyle ki, onlar doğruluğun ağaçları, Rab'bin dikimi diye adlandırılınsınlar, O'nun yüceltilmesi için.

Eski harabeleri bina edecekler, evvelki viraneleri ayağa kaldıracaklar, nice nesillerin viraneliği olmuş harap şehirleri onaracaklar. Yabancılar sürülerinizi güdecek, ecnebînin oğulları sizin saban sürenleriniz ve bağcılarınız olacak. Fakat size Rab'bin Kâhinleri denilecek; insanlar sizi Tanrımızın Hizmetkârları diye çağıracak; ulusların servetini yiyecek, onların görkemiyle övüneceksiniz. Utancınız yerine iki kat alacaksınız; yüzkaranız karşılığında paylarında sevinecekler; bu sebeple kendi topraklarında iki katına sahip olacaklar; ebedî sevinç onların olacaktır.

Çünkü ben, Rab, adaleti severim, yakmalık sunu uğruna yapılan soygundan nefret ederim; onların işlerini hakikat içinde yöneteceğim ve onlarla ebedî bir antlaşma yapacağım. Soyları uluslar arasında, zürriyetleri halklar arasında tanınacaktır; onları görenlerin tümü, Rab'bin kutsadığı soy olduklarını itiraf edecektir. Rab'de büyük sevinç duyacağım, canım Tanrımda sevinç bulacaktır; çünkü beni kurtuluş giysileriyle giydirdi, beni doğruluk kaftanı ile örttü; nasıl güvey süslerini takınır ve gelin mücevherleriyle kendini bezerse. Çünkü nasıl yer filizini bitirir ve bahçe içine ekilenleri filizlendirirse, Rab Tanrı da doğruluğu ve övgüyü bütün ulusların önünde filizlendirecektir. Yeşaya 61:1-11.